

Автобіографія. Євангеліє багатства

Ендрю Карнегі

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Мар'яна Прокопович

© Видавництво «Наш Формат». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Після відходу від активної діяльності чоловік мій прислухався до наполегливих прохань друзів — як тут, так і у Великій Британії — і почав час від часу занотовувати спогади про роки своєї молодості. Однак незабаром він зрозумів, що очікуваного дозвілля в нього не буде, а справ у його житті стало більше, ніж будь-коли раніше, тому написання цих мемуарів він відклав на період відпочинку в Шотландії. Щоліта ми на кілька тижнів усамотнювались у нашому невеличкому бунгалло серед вересових полів біля Олтнагару, щоб насолодитися простим життям, і саме там містер Карнегі написав більшість своїх творів. Він із задоволенням повертався до тих давніх часів і, пишучи, переживав їх знову і знову. Цим він був зайнятий і в липні 1914 року, коли почали згущуватися хмари війни і до нас дійшла звістка про фатальні події 4 серпня 1. Тоді ми негайно покинули наш прихисток у горах і повернулись у замок Скібо, щоб бути в курсі ситуації.

На тому ці мемуари й скінчилися. Відтоді він так і не отримав змоги зайнятися своїми приватними справами. Не раз він пробував писати далі, але тепер це здавалось йому марним. Досі він жив життям людини середнього віку — і до того ж молодцюватої: щоденно грав у гольф, рибалив, плавав, а іноді робив усе це впродовж одного дня. Він завжди був і намагався залишатись оптимістом, навіть супроти краху своїх надій, проте світової катастрофи він так і не витримав. Серце його було розбите. Важкий напад грипу, а відтак два серйозні напади запалення легень зістарили його.

Про одного його ровесника, який переставився за кілька місяців до містера Карнегі, говорили, що «він так і не зміг витримати тягара старості». Утім тих, хто мав привілей знати містера Карнегі близько, найбільше надихав саме спосіб, у який він витримував свій «тягар старості». Завжди терплячий, тактовний, веселий, вдячний за будь-яку невеличку приємність чи послугу, він ніколи не думав про

себе, а завжди дивився назустріч світанкові кращого дня, і дух його сяяв дедалі яскравіше, аж поки «не стало його, бо Бог узяв його» 2.

На форзаці свого рукопису він власноручно написав такі слова: «Цілком можливо, що із цих спогадів можна було б вибрати матеріал для невеликого тому, який би зацікавив громадськість, а більший том, для приватних потреб, міг би потішити моїх рідних і близьких. Багато чого з того, що я іноді записував, гадаю, можна було б і не писати. Той, хто впорядковуватиме ці нотатки, повинен уважати на те, щоб зайве не обтяжувати читачів. Це повинна бути людина, яка має не тільки голову, а й серце».

Хто ж так добре відповідає цьому опису, як не наш друг професор Джон Ч. Ван Дайк? Коли йому показали рукопис, він, не читаючи цієї зауваги містера Карнегі, відзначив: «Підготувати це до публікації буде працею любові». Отже, вибір цей був обопільний, і те, як він виконав цю «працю», доводить мудрість цього вибору — вибору, зробленого і втіленого в ім'я рідкісної, чудової дружби.

Луїза Вітфілд Карнегі

Нью-Йорк,

16 квітня 1920 року

• • •

Далі — у повній книжці «Автобіографія. Євангеліє багатства».

nashaknyga.com.ua